

Pamati un galvenie argumenti

Pēc prasītājas uzskata, Polijas Republika līdz šim nav atbilstoši transponējusi Direktīvas 2003/98/EK normas valsts tiesību normās. Komisijai paziņotais *Ustawa z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej* (2001. gada 6. septembra likums par piekļuvi publiskai informācijai) neattiecas uz valsts sektora informācijas tālākizmantošanu, jo tas pat nesatur jēdziena "tālākizmantošana" definīciju. Jau šī iemesla dēļ šajā likumā noteiktās tiesības un pienākumi nevar tikt uzskatīti par atbilstošu Direktīvas 2003/98 transpozīciju.

(¹) OV L 345, 90. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 8. jūlijā — Ungārijas Republika/Slovākijas Republika

(Lieta C-364/10)

(2010/C 301/07)

Tiesvedības valoda — slovēņu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Ungārijas Republika (pārstāvji — M. Fehér un E. Orgován, pārstāvji)

Atbildētāja: Slovākijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka Slovākijas Republika, aizliedzot 2009. gada 21. augustā savā teritorijā ieceļot Ungārijas Republikas prezidentam Láslo Šojomam, pakrāpa Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 29. aprīļa Direktīvā 2004/38/EK par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā (¹) (turpmāk tekstā — "Direktīva 2004/38") paredzēto, jo tā neizpildīja šajā direktīvā un LESD 18. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;
- tāpat atzīt, ka ar Eiropas Savienības tiesībām, it īpaši ar LESD 3.panta 2. punktu un LESD 21. panta 1. punktu, nav saderīga Slovākijas Republikas nostāja, kuru tā turpināja izvirzīt šīs prasības iesniegšanas brīdī, proti, ka saskaņā ar Direktīvu 2004/38 tā ir tiesīga aizliegt Slovākijas teritorijā

ieceļot Ungārijas Republikas pārstāvim, šajā gadījumā prezidentam, un tādējādi tā apstiprināja, ka tā varētu vēlreiz veikt šādu pārkāpumu;

- atzīt, ka Slovākijas Republika ir kļūdaini piemērojusi Eiropas Savienības tiesības, valsts iestādēm, pamatojoties uz Direktīvu 2004/38, neatļaujot Ungārijas Republikas prezidentam Láslo Šojomam ieceļot Slovākijas Republikas teritorijā;
- gadījumā, ja Tiesa pretēji Ungārijas Republikas nostājai, kas ir iepriekš minēto prasījumu pamatā, nolēm, ka, pamatojoties uz attiecīgo starptautisko tiesību normu var ierobežot Direktīvas 2004/38 piemērojamību attiecībā uz personām — nostāja, kurai Ungārijas Republika nepiekrīt —, noteikt šī ierobežojuma piemērojamību;
- piespriet Slovākijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Slovākijas Republikas ārlietu ministrs ar 2009. gada 21. augusta verbālo notu darīja zināmu Ungārijas Republikas ārlietu ministram, ka saistībā ar Ungārijas prezidenta Láslo Šojoma [*László Sólyom*] vizīti attiecīgajā datumā kompetentās Slovākijas Republikas iestādes ir nolēmušas aizliegt Ungārijas Republikas prezidentam ieceļot Slovākijas Republikas teritorijā.

Ungārijas valdība apgalvo, ka Slovākijas Republika, liedzot savā teritorijā ieceļot prezidentam Láslo Šojomam, ir pārkāpusi LESD 18. pantu, kā arī Direktīvu 2004/38. Ungārijas Republika uzskata, ka Ungārijas Republikas prezidenta Láslo Šojoma personīgā rīcība, neatkarīgi no tā, vai vispārēji tā ir saistīta ar attiecīgo vizīti, neradīja reālu, tiešu un pietiekoši būtisku risku, kā rezultātā sabiedrības intereses tiktu apdraudētas tādā apmērā, ka apdraudējums būtu par pamatu veikt jebkādas ierobežojošus pasākumus. Ungārijas valdība uzskata, ka, pat ja būtu kāds pamats veikt šādus ierobežojošus pasākumus, kuram tā nepiekrīt, tāds pasākums, kāds ir noteikts šajā lietā, proti, aizliegums Ungārijas Republikas prezidentam ieceļot, neatbilst samērīguma prasībai un pārsniedz to, kas ir vajadzīgs šī mērķa sasniegšanai, kuru tāpat varētu sasniegt, ja Slovākijas Republika izmantotu citus, mazāk ierobežojošus pasākumus.

Tāpat Slovākijas Republika nav ievērojusi Direktīvā 2004/38 paredzētās procesuālās tiesību normas, jo aizliegums prezidentam Láslo Šojoma ieceļot netika pieņemts saskaņā ar direktīvu un viņam par to netika attiecīgi paziņots, jo verbālajā notā, ar kuru tika paziņots lēmums liegt ieceļošanu, nebija norādīts atbilstīgs pamatojums un tajā nebija norādīts, kurā administratīvajā iestādē vai tiesā viņš to var apstrīdēt, un termiņš, kurā to var izdarīt.

Pēc Ungārijas valdības uzskatiem, Slovērijas Republika varētu atkārtot šo pārkāpumu, jo vēl joprojām tā apgalvo, ka aizliegums prezidentam Láslo Šojomam ieceļot tās teritorijā bija pamatots.

Ungārijas valdība apgalvo, ka Direktīva 2004/38 tika pārkāpta ne tikai saistībā ar to, kā Slovērijas iestādes piemēroja tiesību normas, bet arī tādēļ, ka tās atsauksšanās uz direktīvu bija kļūdaina, jo Slovērijas iestādes necentās sasniegt Direktīvas mērķus, bet — pamatojoties uz pasākumu — centās sasniegt vienīgi politiskus mērķus. No Slovērijas valdības apgalvojumiem var izsecināt, ka aizliegums prezidentam Láslo Šojomam ieceļot Slovērijas Republikas teritorijā nebija balstīts uz valsts drošības vai sabiedriskās kārtības iemesliem saskaņā ar Eiropas Savienības tiesībām, it īpaši Direktīvu 2004/38, bet gan uz politiskiem iemesliem, galvenokārt, ārpolitiskiem iemesliem.

Pēc Ungārijas valdības uzskatiem, Eiropas Komisija tiesvedībā nepareizi norādīja, ka attiecībā uz oficiālajām dalībvalstu vadītāju vizītēm ir piemērojams valsts, nevis Eiropas Savienības tiesiskais regulējums. Ungārijas valdība uzskata, ka uz jebkādu personu grupas vai citu vizīti, neatkarīgi no tā, vai tā ir oficiāla, vai privāta, ir piemērojama Direktīva 2004/38. Šajā direktīvā vispārēji un visiem Eiropas Savienības pilsoņiem ir atzītas pamattiesības ieceļot jebkurā dalībvalsts teritorijā, kas saskaņā ar primārajām tiesībām ir piešķirtas katram Savienības pilsonim. Tāpat Direktīvā 2004/38 ir vispārēji un izsmeļoši uzskaitīti gadījumi, kuros var ierobežot Savienības pilsoņu pārvietošanās brīvību. Direktīvā netiek pieminēta atkāpe no pamatprincipa, saskaņā ar kuru tā nav piemērojama attiecībā uz dalībvalstu vadītājiem vai jebkādu citu dalībvalstu pilsoņu kategoriju. Ja Padome un Eiropas Parlaments būtu vēlējis noteikt, ka brīvas pārvietošanās noteikumi ir pakārtoti starptautiskajām tiesībām, tostarp starptautisko paražu tiesībām, tad tie noteikti to būtu izdarījuši, pieņemot direktīvu.

Ungārijas valdība apgalvo, ka ne kodificētajās starptautiskajās tiesībās, ne starptautisko paražu tiesībās nav atrodams tiesisks pamats noteikumam, kuru varētu piemērot šajā gadījumā, un pat ja tāds būtu, dalībvalstis, pievienojoties Eiropas Savienībai, ir piešķirušas tai pilnvaras regulēt personu brīvu pārvietošanos, kā arī ir piekritušas, ka tām piešķirtās pilnvaras šajā jomā tiks īstenotas saskaņā ar Eiropas Savienības tiesību aktiem, kā arī Eiropas Savienības tiesībām. Ja dalībvalsts pilsoņa ieceļošana kādā dalībvalstī var tikt ierobežota, pamatojoties uz starptautisko tiesību normām, tādējādi ierobežojot Direktīvas 2004/38 piemērojamību attiecībā uz personām, Eiropas Savienības Tiesai būtu jādefinē šī ierobežojuma apmērs, ņemot vērā to, ka Direktīvā 2004/38 nav paredzēts šāds izņēmums vai atkāpe.

(¹) OV L 158, 77. lpp.

Prasība, kas celta 2010. gada 29. jūlijā — Eiropas Komisija/Itālijas Republika

(Lieta C-379/10)

(2010/C 301/08)

Tiesvedības valoda — itāļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — L. Pingataro un M. Nolin)

Atbildētāja: Itālijas Republika

Prasītājas prasījumi:

— atzīt, ka, izslēdzot jebkādu Itālijas valsts atbildību par privātpersonām nodarītajiem zaudējumiem valsts pēdējās instances tiesas pieļauta Savienības tiesību pārkāpuma dēļ, ja šī pārkāpuma pamatā ir šīs tiesas veikta tiesību normu interpretācija vai faktu un pierādījumu novērtēšana, un attiecinot šo atbildību tikai uz pārkāpuma, kas izdarīts ar nodomu, un nopietna pārkāpuma gadījumiem atbilstoši Itālijas 1988. gada 13. aprīļa Likuma Nr. 117 2. panta 1. un 2. punktam, Itālijas Republika nav izpildījusi pienākumus, kas tai pastāv atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas judikatūrā iedibinātajam vispārīgajam dalībvalstu atbildības principam par valsts pēdējās instances tiesas pieļautu Savienības tiesību pārkāpumu;

— piespriest atbildētājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

1988. gada 13. aprīļa Likumā Nr. 117 par kaitējuma, kas nodarīts, veicot tiesas funkcijas, atlīdzinājumu un tiesnešu civiltiesisko atbildību [*Legge n° 117 sul risarcimento dei danni cagionati nell'esercizio delle funzioni giudiziarie e responsabilità civile dei magistrati*] ir izslēgta jebkāda Itālijas valsts atbildība par privātpersonām nodarītajiem zaudējumiem valsts pēdējās instances tiesas pieļauta Savienības tiesību pārkāpuma dēļ, ja šī pārkāpuma pamatā ir šīs tiesas veikta tiesību normu interpretācija vai faktu un pierādījumu novērtēšana. Turklāt šajā likumā šī atbildība ir attiecināta tikai uz pārkāpuma, kas izdarīts ar nodomu, un nopietna pārkāpuma gadījumiem.

Spriedumā lietā C-173/03 *Traghetti* (¹) Tiesa ir secinājusi: